పరాజితులు

— శేఖర్. కె.

ఏదేళ్ళ తర్వాత తిరిగి ఊరెళ్ళడం ఇదే.

ఊరు ఊరులా లేదు.

రోడ్డు పక్కన తుమ్మలతో అడవిలా వుండే పటేల్‌కుంట ఇప్పడక్కడ కనిపించడం లేదు. చింత, వేప, మామిడి, తాటి చెట్ల ముట్టడిలో ఒకప్పుడు తోటలా వుండే వూరు ఇప్పుడు బంగ్లాలు, పెంకుటిండ్లు, రేకుల షెడ్లుగా మారిపోయింది. ఊరును అలా చూస్తుంటే మనసు బరువెక్కింది.

ఎలా వుండేదని మా వూరు?

ఎప్పుడూ ఒక జాతర జరుగుతున్నట్టుగా వుండేది. కోతికొమ్మచ్చులు మొదలు కోళ్ళ పందాలవరకు అన్నీ చింతలకాడనే జరిగేవి. ఎండాకాలం వస్తే ఊరి జనమంతా ఆ వనంలో చేరేటోళ్ళు. ఆటలు, పాటలు, సరదాలు, సరసాలు...

ఇప్పడది మోడువారిన వనం!

ఊర్లో అడుగు పెడుతుంటే అంతా కొత్తగా వుంది. వీధుల్లో గజిబిజిగా వేలాడుతున్న కరెంటు సర్వీసు వైర్లు, టీవీ ఛానెళ్ళ తీగలు అయోమయం కలిగిస్తున్నాయి. నాకు గుర్తున్న యిళ్ళు తక్కువ. కొన్ని పెంకుటిండ్లు బంగ్లలయినయి. ఇంకొన్ని పూరి గుడిసెలు రేకుల షెడ్లుగా మారినయ్. ఊరుమధ్య ఒకప్పటి మిద్దెలన్నీ పాడుబడివున్నయి. మా ఇల్లు ఆ పాడుబడిన ఇళ్ళలోనే వుండాలి.

ఎవరెవరో ఎదురు పడుతున్నరు. నాకు తెలియని వారే ఎక్కువ. నేను తెలిసిన వారు ఒకరిద్దరు కనిపించినా నాటి ఆదరపూర్వక పలకరింపులు లేవ్. నా అడుగులు నాకు తెలియకుండానే పెద్దమ్మ యింటి వైపు పడుతున్నయి.

పెద్దమ్మ!

ఎంత మంచిది! దరిద్రాన్ని ఎదిరించలేక, అడిగింది ఇవ్వలేక అమ్మ కొట్టినప్పడల్లా పెద్దమ్మే మాకు పెద్ద దిక్కు. 'నీ చేతులు బోను, నీ ఇల్లార, ఎందుకే ఆ పోరగాన్ని అట్టగొడతవు'–అని అమ్మతో తగవుకు సిద్ధమయ్యేది. పెద్దనాన్నతో కూర్చోబెట్టి ఆయనకు పెట్టినవన్నీ నాకూ పెట్టేది. పెదనాన్నా అంతే! పెద్దన్నలకంటే నేనంటేనే ఆయనకు ఎక్కువిష్టం! పెదనాన్న చనిపోయినప్పుడు పట్నంలో ఆయన దగ్గరే వున్న. అప్పుడు కూడా ఊరికి రాలే. పెద్దమ్మను మనసారా ఓదార్చాలని వున్నా బతుకుచక్రంలో పడి బయటికి రాలేకపోయిన. ఇప్పడెల్తే పెద్దమ్మ ఏమంటుందో! ఏవేవో ఆలోచనలు ముసురుకుంటున్నయి.

ఊరు మధ్యలో పెద్ద జువ్వి చెట్టుండేది. ఇప్పడక్కడ దాని మొండమే మిగిలివుంది. ఆ పక్కనే గుడి వెలిసింది. గుడి ముందు చిన్న పందిరి వేసుంది. పందిట్ల నర్సయ్య తాత కునుకు తీస్తున్నడు. ఆయనకు కొంచెం దూరంలో పిల్లలు పేకాటాడుతున్నరు. పిల్లల్లో చాలామంది నా రాకను పట్టించుకోలేదు. ఒక్కడు మాత్రం పలకరింపుగా నవ్వి నర్సయ్యతాతను నిద్రలేపి మళ్ళీ పేకల్లో మునిగిపోయిండు.

చాలా ఏళ్ల తర్వాత నర్సయ్య తాతను చూసినందుకు మనసు ఉప్పొంగింది. నర్సయ్య తాత రామయ్య, వెంకయ్య తాతలకంటే పెద్ద. కానీ కాళ్ళు చేతులు ఇంకా ఆడుతున్నయి. కళ్ళజోడుతో కాస్త అస్పష్టంగానైనా మనుషుల్ని గుర్తుపడుతున్నడు. చెవులు ఇనిపిస్తున్నయి. మనిషి కట్టెలా గట్టిగానే వుండు. నైజాంకు వ్యతిరేకంగా తుపాకి బట్టి ఉద్యమాన్ని నడిపించినప్పటి చేవ యింకా చావలేదు.

'ఏమిరా... బాగున్నవా?' అని పెద్ద గొంతుతో పలకరించిండు. ఆప్యాయంగా భుజం నిమిరిండు. ఇద్దరం కలిసి పక్కనే వున్న ఆళ్ళింట్లోకి ఎళ్ళినం. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. రెండు మంచాలు యేసున్నయి. మంచినీళ్ళు తెచ్చిండు. ఊరు పరిస్థితి, పెదనాన్నలు, చిన్నాన్నల పరిస్థితి, పిల్లలు ఎవరెవరు ఏం జేస్తున్నదీ, పంటలు ఎలా వుందీ....ఇలా ఎన్నెన్నో విషయాల మీదుగా సాగి నిమిషాలు, గంటలు దొర్లిపోతున్నయి. తాతల విషయం వచ్చేసరికి నర్సయ్యతాత మనోఫలకం మీద ఏవో విషాదరేఖలు ప్రత్యక్షమవడం గమనించిన.

** ** ** ** ** **

'వెంకయ్య తాత ఎలా వుండు తాతా?'

నా ప్రశ్న ఆయనలో గూడు కట్టుకున్న విషాద భాండాన్ని బద్దలు చేసింది.

'ఒరే ఇది పాపపు కాలం రా...'–ఆయన గొంతులో ఆక్రోషం ధ్వనించింది.

'ఏం తాతా! ఏం జరిగింది'

'పాడుకాలం కాకపోతే...కన్న తండ్రులను సాదించి యేదించి కాటికి పంపుత్రారా? పెద్దా చిన్నా పాపం పుణ్యం- వుంటే వెంకయ్యని ఇలాగే చేస్తారా?' అన్నడు దుఃఖస్వరంతో.

నర్సయ్య తాత కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుడులు తిరుగుతున్నయి. ఆయన కన్నీరు పెట్టుకోగా ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఏదో ఉపద్రవం జరిగుంటుందని తెలుస్తనే వుంది.

వెంకయ్య, నర్సయ్య తాతలిద్దరూ కమ్యూనిస్టు యోధులు. తుపాకి పట్టి రజాకార్లను మూడు చెరువుల నీళ్ళు తాగించిన గెరిల్లాలు. వారి సాహసాలను కథలుకథలుగా చెప్పకునేటోళ్ళు. దొరల ఆస్తులను కొల్లగొట్టి పేదలకు పంచిండ్రని చెబుతరు. రజాకార్లు ఓ రోజు అకస్మాత్తుగా ఊరుమీద బడి అన్నెంపున్నెం ఎరుగని ఆరుగురు ఊరోళ్ళను కాల్చి చంపి ఎళ్ళిపోతే, మరుసటి రోజు సాయంత్రంకల్లా సమీపంలోని ఒక గ్రామంలో క్యాంపేసి తాగితందనాలు ఆడుతున్న రజాకారు మూకపై మెరుపుదాడి చేసి మట్టు బెట్టిన సాహసులు. సాయుధ పోరాటం విరమించిన తర్వాత కూడ పదేళ్ళ పాటు గ్రామంలో వీరి పెత్తనం కొనసాగింది.

నర్సయ్య తాత పాత రోజుల్ని తలుచుకుంటూ మాట్లాడిండు.

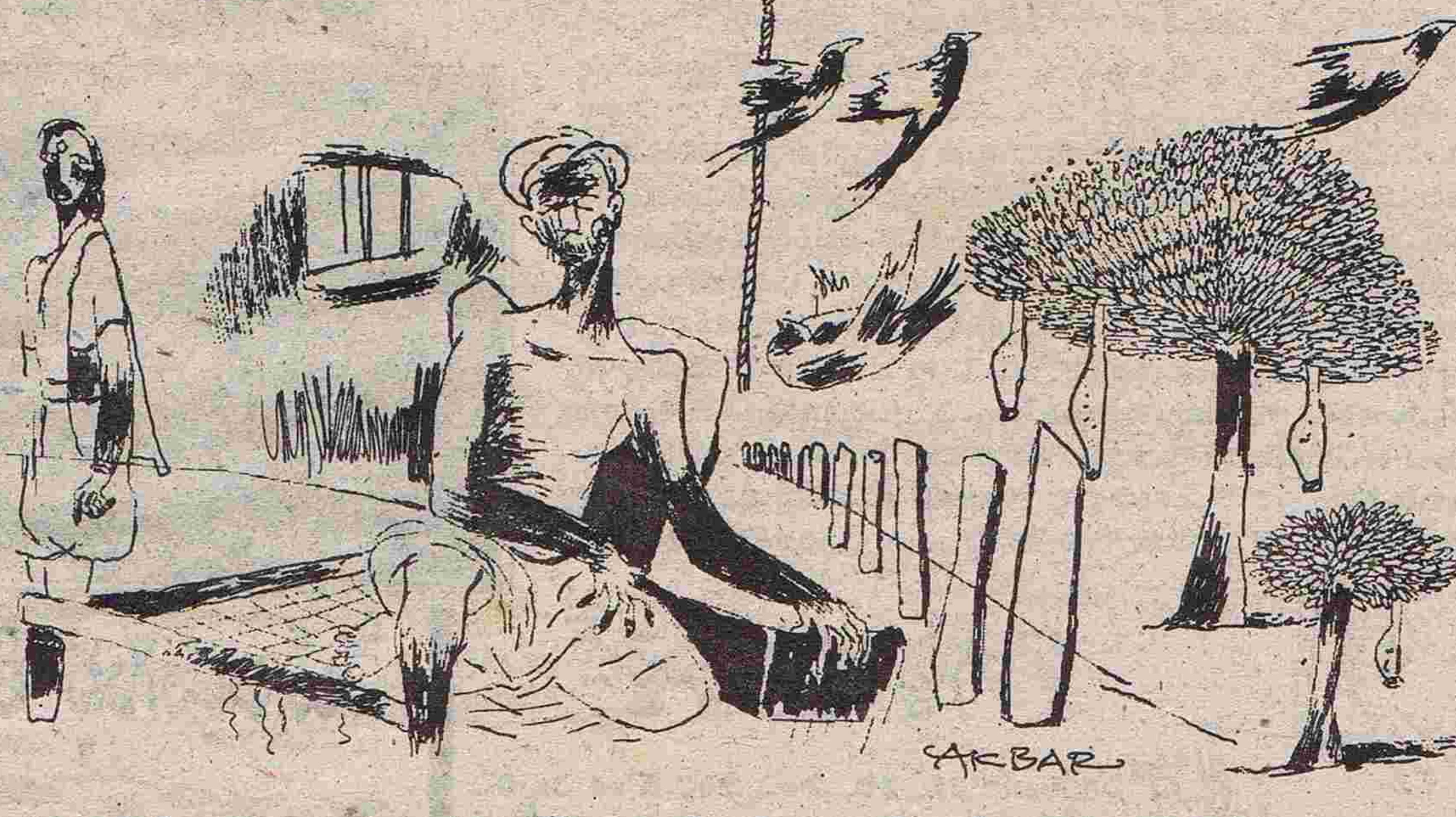

"నీకు తెలియనిదేముందిరా... వెంకయ్యకు ఆస్తులేం లేవు. అత్తగారినుంచి వచ్చింది గూడ ఏంలేదు. మగపిలగాడు గావాలని పట్టుబట్టి ముగ్గురాడపిల్లల తండ్రయిండు. నాలుగోవోడు మగపిల్లగాడే అయినా ఆడు ఎన్నడూ సుఖపడలే. ముగ్గురాడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళకు వున్నది కాస్త కరిగిపోయింది. కొడుకును కష్టపడి సదివిస్తే ఆడేదో ఒక ఉజ్జోగం చేసి బతుకుతడని, తనకిన్ని మెతుకులేడని ఆశించిండు. ఆడికి సదువు రాలే. వచ్చిన సదువుతో ఏదో ఒక ఉజ్జోగం చేస్తనని పట్నం వెళ్ళిపోయిండు. అక్కడే చిన్నాచితకా ఉజ్జోగాల్లో కుదిరిపోయిండు. పట్నంలోనే తెలిసినోళ్ళ పిల్లను చూసుకుని పెళ్ళి చేసుకుండు. మొదట్లో ఇంటికి తరచూ వచ్చెటోడు. ఆనక రాకపోకలు తగ్గినయి. ఆడు చూడ్లేదని వెంకయ్య వూరుకోలే. అరనై యేళ్ళ వయసులో కూడ నాగలి దున్నెటోడు. భార్య పార్వతమ్మ భర్త కంటికి రెప్పలా వెన్నంటి వుండేది. చేతనైనన్ని రోజులు, చేయికాలు ఆడినంతకాలం వెంకయ్య, పార్వతమ్మలు తిండికి తిప్పలు పడలే. కానీ కష్టాలు, కన్నీళ్ళు ఆళ్ళమీద కట్టగట్టుకుని దాడి చేసినయ్. పార్వతమ్మకు సుస్తయింది. కొడుకు పట్నం తీస్కపోయి డాక్టర్‌కు చూపిస్తే, 'జబ్బు ముదిరిపోయింది. బతికినన్ని రోజులు బతుకుతుంది. ఈమందులు వాడండి' అని చెప్పిండు. తల్లిని కొంతకాలం తన దగ్గరే వుంచుకునేసరికి వంటింట్లో పొగరాజుకుంది. కోడలు గిన్నెలు ఎత్తేయడం, కొడుకును కసురుకోవడం పార్వతమ్మ భరించలేకపోయింది.

'ఒరే నాయనా! నేను మనూరెళ్ళి పోత! అక్కడ మీనాయన ఒక్కడెట్ల వండుక తింటుండో? ఏంతింటుండో?' అని వూరొచ్చేసింది.

పార్వతమ్మకు క్యాన్సర్ సంగతి తెలియకపోయినా, రోజురోజుకు ఆరోగ్యం దిగజారుతున్న విషయం తెలుస్తూనే వుంది. గోటి చుట్టుపై రోకటిపోటులా ఒక రోజు వెంకయ్య కుడికాలు చెయ్యి పక్షవాతంతో పడిపోయింది. పెద్ద ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళి పెద్ద డాక్టర్‌కు చూపించమని కొడుక్కి కొందరు సలహా ఇచ్చిండ్రు. 'ఎందుకు డబ్బు దండగ...ఎలాగూ నేనుకోముందో చచ్చేటాయనేగా' అని కోడలు నిష్కర్షగా మాట్లాడింది. వారం రోజులు ఇంట్లో యుద్ధం జరిగింది. చివరికి కొడుకే రాజీ పడి వెంకయ్యను ఊర్లె వదిలేసొచ్చిండు.

ముసలితనం వల్ల, జబ్బు వల్ల వెంకయ్యకు సేవలు చేయడం పార్వతమ్మకు చేతగావడం లేదు. పొద్దు పోక ఈపనికి ఆపనికీ వెళుతున్నా అందరితోపాటు కూలిపని చేయలేకపోతున్నది. వెంకయ్యకు కొట్టంలోనే మంచం వేసి, నీళ్ళు, ఇంత సద్ది పక్కనే పెట్టి పార్వతమ్మ కూలికి వెళుతున్నది. వెంకయ్యకు ఏదైనా అవసరం వచ్చినప్పుడు లేచి కూర్చోడానికి ఒక తాడును కొట్టం దూలానికి కట్టి ఆయన మీదే ఏలాడదీసింది. ఓ రోజు పార్వతమ్మ తీవ్రజ్వరంతో మంచం పట్టింది. లేచి ఏ పనీ చేయలేకపోయింది. పక్కింటి పిల్లను పిలవనంపినా రాలేదు. వెంకయ్య ఆకలితో అరుస్తుండు. పొద్దుట్నించి గిన్ని మంచి నీళ్ళు కూడ ఇచ్చినోళ్ళు లేరు. పార్వతమ్మను ఏదేదో తిడుతున్నడు. పార్వతమ్మ ఇక కోపం ఆపుకోలేపోయింది.

'నీకు చావన్నా రాదాయే. నువ్వు నాగుండాన పడితివి. ఎంతకని నీ చాకిరి చెయ్య. నా చావెవడు చూస్తడు. నా కష్టం ఎవడు చూస్తడు' అని బోరున ఏడ్చింది. వెంకయ్య అరుస్తున్నవాడల్లా ఆగిపోయిండు. వీళ్ళ గొడవ వింటున్న ఇరుగుపొరుగు వచ్చి ఆ రోజుకు ఇద్దరికీ ఇంత చేసి పెట్టిండ్రు. పార్వతమ్మ కోలుకుని మళ్ళీ పనికి పోబట్టింది. వెంకయ్య మాత్రం ఇంతకు ముందులా లేదు. ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చినవాడిలా పార్వతమ్మతో చాలా మంచిగా వుంటున్నడు. ఏళ ప్రకారం బువ్వకోసం గోలగోల చేసే వెంకయ్య ఇప్పుడు ఆ ధ్యాసే మర్చిపోయిండు. ఎంత మథనపడుతున్నడో ఎవరికీ తెలియదు. ఒక రోజు ఉదయాన్నే పార్వతమ్మ ఎప్పటోలె పని తీరబార చేసుకుని కూలికెళ్ళడానికి తయారైంది. వెంకయ్య ఈ ఒక్కరోజు పనికెళ్ళవద్దని అడిగిండు. 'బానే వుంది సంబడం! ఎళ్ళకపోతే ఎట్ల గడుస్తది'అని పార్వతమ్మ ఆడిని పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. పార్వతమ్మ పనికెళుతుంటే, రెండు సార్లు వెనకకు పిలిచి మరీ ఏదో పనివున్నోడిలా, ముఖంలోకి చూసిండు. కళ్ళలో నీళ్ళు సుడులు తిరుగుతున్నా బయటికి కనిపించనీయలే. పార్వతమ్మ ఇవేవీ గమనించలేదు. యథావిధిగా తలుపు దగ్గరేసి పనికి వెళ్ళి పోయింది. సాయంత్రం పార్వతమ్మ వచ్చే సరికి సాయంకోసం కట్టిన తాడే ఉరితాడై వెంకయ్య వేలాడుతున్నడు. పార్వతమ్మ గొల్లుమన్నది. ఉన్నప్పుడు ఏమీ చేయలేకపోయినా ఊరుఊరంతా కన్నీరు పెట్టుకుంది"–తాత కళ్ళమంచి కన్నీరు ధారలు కట్టింది.

వెంకయ్య ఎంతసేపు ఏడ్చిండో. ఎంత కుమిలిపోయిండో. ఒంట్లో శక్తినంతటినీ కూడదీసుకుని మంచంమీద వేలాడుతున్న తాడును అందుకుని మెడకు చుట్టుకున్నట్టు కనిపించింది. సాధ్యమైనంత పైకి లేచి, తాడును మెడచుట్టూ రెండుసార్లు మెలికేసివుంటడు. ఎంకయ్య ప్రాణం అనంతవాయువుల్లో కలిసిపోయింది.

నర్సయ్యతాత ఏడుస్తనే,

"శత్రువు గుండెల్లో నిప్పులు కురిపించిన ఎంకన్న ఎంత దయనీయంగా చనిపోయిండో చూడరా? కొడుకులు, కూతుళ్ళు–వీళ్ళకోసం ఎందుకు పట్టుకపడాలెరా? పగోడికి కూడ ఇట్టాంటి చావు రావద్దురా!"అన్నడు.

తాతను కదిలించే కొద్దీ వీధికో విషాదం వినిపించింది! ప్రేమాభిమానాలకు పల్లెపట్టులు ఆయువుపట్టులన్న భ్రమలు బద్దలవుతున్నయి. ఇక ఇంట్లో కూర్చోబుద్ధి కాలేదు.

'తాతా మరిబావిదాకా వెల్దామా?' అన్న మంచం మీద నుంచి లేస్తూ.

తాత ఆనుగర్ర దీసుకుని లేచిండు. మాటలు కొనసాగుతూనే వున్నయ్.

** ** ** ** ** **

నాలుగిండ్లు ముందుకు నడిచినమో లేదో-

'ఎవరయా అట్టబోయేది?' అని మాటలు ఇనిపించినయి.

ఎక్కడో లోతుల్లోంచి ఇనిపిస్తున్న ఓ బొంగురు గొంతు.

బంగ్లరామయ ఇంటిముందు కుక్కి మంచంలో ఓ మనిషి! ఎవరబ్బా! రామయ తాత కాదుకదా! ఏమో! చేరువయ్యే కొద్దీ పోలికలు తెలుస్తున్నయ్. ఆయన ఆయనే!

మనుషులెవరూ ఇంట్లో వున్నట్టు లేరు. ఆయన ఒక్కడే ఇంటిబయట మంచంలో! తెగిన నులక చిందరవందరగా కిందకు వేలాడుతున్నది. పడక చెదరిపోయి, సగం దేహం నులకమీదే నలుగుతున్నది. దేహం వంగిపోయి ఒక పక్క ముడుచుకుని పడుకున్నడు. కళ్ళు ఊసుతోడి ఉబ్బివున్నాయి. మా అలికిడికి ఏదో గొణిగిండు గానీ ఆయన మాట్లాడే స్థితిల లేదు.

ఆ దృశ్యం చూస్తుంటే మనసునెవరో మెలిపెడుతున్నట్టనిపించింది.

నర్సయ్య తాత ఆ మంచం దగ్గరకు పోయి 'పడుకో... పడుకో...మళ్లొస్తం' అని, నను రమ్మన్నట్టు చేత్తో సైగ చేసి కదిలిండు. 'ఆడి బాధ నేను చూళ్లేమరా' అన్నడు నడుస్తూ.

అయినా దగ్గరికెళ్ళి చూడకుండా వుండలేకపోయిన. నర్సయ్య తాత ముఖంలో మళ్ళీ అదే ఆక్రోషం, ఆవేదన!

"ఒరే...రామయ్య యిప్పడిట్ల వున్నడు గానీ ఊరుకన్న ముందు బంగ్ల గట్టిన స్థితిమంతుడు. పదెకరాల పొలం, ముప్పై ఎకరాల మెట్టకు యజమాని. ఇద్దరు కొడుకులు, ఇద్దరు బిడ్డలు. 'నీకేందయ్యా! దొరల్లాంటి ఇద్దరు కొడుకులు!' అని ఊరోళ్ళంతా అంటుంటే రామయ్య ఎంతో గర్వపడేటోడు. కొడుకులిద్దరినీ పెద్ద చదవులు సదివించాలని కలగన్నడు. ఊళ్ళె పిల్లలంతా చింపిరిబట్టలతో బడికెళ్తుంటే, రామయ కొడుకులు మంచి మంచి గుడ్డలు తొడుక్కుని బడికి ఎళ్ళేటోళ్ళు. రామయ పంతుళ్ళ దగ్గరికెళ్ళి 'జర బాగ చూసుకొమ్మ'ని చెప్పేటోడు. అయినా వారికి సదువు అబ్బలేదు. పెద్దోడు పదిలో బోల్తా కొడితే చిన్నోడు ఏడులనే ఆగిపోయిండు. ఇక లాభం లేదని పెద్దోడికి చెల్లెబిడ్డతో పెళ్ళి జరిపించిండు. కోడలి రాకతో పెద్దకొడుకుతో వేరుపడడానికి ఎంతోకాలం పట్టలే. వేరుపడ్డా రామయ పెద్దగా అధైర్య పడలే. చిన్నోడికైనా మంచి కోడల్ని తేవాలనుకుండు. రెండేళ్ళపాటు ఇక్కడాఅక్కడా చూసి ఓ సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేసిండు. ఏడాది కాగానే ఈ కోడలూ వేరు రాగాలు మొదలుపెట్టింది. 'మీ అమ్మ, నాయనలు ఇద్దరు మనింట్లనే ఎందుకుండాలె? మీ అన్న వదినెలు టింగురంగా అని తిరిగొస్తరు. నేనేమో యాళ్ళకోసం అన్నీ చేసిపెట్టాల్నా?' అని ఓ రోజు భర్తను నిలదీసింది.

అలా కొద్దిరోజులు గొడవలు నడిచాయి. రామయ ఈ గొడవలకు మూగసాక్షి. ఎందరికో పంచాయితీలు చెప్పిన రామయ్య ఇప్పుడు ఎవరికి చెప్పకోవాలో తెలియక కుమిలిపోయిండు. 'ఇదేం పోయే కాలంరా! రామన్న ఎంత కష్టపడి మిమ్ములను పెంచిండు. ఆడు కాళ్ళూ చేతులు కాయలు గాయంగ కడుపుగట్టుకుని పైసా పైసా పోగేసి నాలుగెకరాల భూమిని నలభై ఎకరాలు చేసిండు. రేయింబగులు మీ బవుషత్తు కోసం కష్టపడ్డడు. అందుకు మీరు చేసేది ఇదార? ఇంత అన్యాయం వుంటాదిర?' అని ఊరోళ్లు ఓ రోజు నిలేసిండ్రు. కొడుకులిద్దరు కాస్త కనికరించినా వారి భార్యలు మాత్రం కరుణించలే. ఇంటిముందు వేప చెట్టే ఆడి ఇళ్ళయింది. భార్య ముందే కన్ను మూసింది. మనవళ్ళు తాత దగ్గరికి రాకుండా కోడళ్ళు కట్టడి చేసిండ్రు. ఆడికిప్పుడు ఏ తోడు లేదు. ఏ మూలో కాస్తంత దయ, జాలివున్న ఒకరిద్దరు ఇరుగుపొరుగోళ్ళు తప్ప ఆడిని పలకరించెటోళ్ళు లేరు. ఆడిది ఒంటరి ప్రపంచం. ఆకలేస్తే, దాహమేస్తే అందించెటోళ్ళు కరువు. పైగా చీదరింపులు, తిట్లు, శాపనార్థాలు ఆడి మనసును కుళ్ళ బొడుస్తుంటయి. చావలేని బ్రతుకు!" మమ్మల్ని చూడగానే సైగలతోనే ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నడు. గొంతు పెగలడం లేదు. 'ఇట్ట బతకలేను, ఒరయ్యా! ఇంత ఇసమిచ్చి పున్నెం గట్టుకో!' కూడబలుక్కుని చెప్పిన ఆ మాటలు హృదయాన్ని మెలిపెడుతున్న బాధ!

వీధి మలుపు తిరిగి పెసరెంటు లింగయ్య ఇంటి ముందుకు చేరినం.

** ** ** ** ** **

లింగయ్య తాతకు నాకు బాగ గుర్తు. 'జానమ్మా! ఈడు పైకొస్తడే' అని అమ్మతో ఆ తాత ఎన్నిసార్లన్నడో. ఆ తాత వున్నడా! ఇంట్లోకి వెళ్ళాలనిపించింది. నర్సయ్యతాత అడ్డమొచ్చిండు.

'ఇంట్ల ఎవరూ వుండ్రరా! లింగడు చచ్చిపోయిండు. ఆడిదో పాడు చావు'అన్నడు.

ఆ మాట నన్నే కుదుపులా తాకింది.

'ఎలా?' 'నీకు గుర్తుందో లేదో లింగయ్యకు యిద్దరు పెళ్ళాలు. మొదటి పెళ్ళాం ఇద్దరు కొడుకుల్ని గని చనిపోతే, రెండో పెళ్ళి చేసుకుండు. నలభై యేళ్ళ రంగమ్మకు పొలం పనుల దగ్గర జీతగాడితో జోడి కుదిరింది. ఓ రోజు అర్థరాత్రి ఇద్దరూ కలిసి ఊర్నుంచి లేచిపోయిండ్రు. తండ్రి చేతగాని వాడన్నట్టు కొడుకులు చీదరించుకున్నరు. కోడళ్ళ మాపులు బాకులయినయి. ఇరుగుపొరుగుల ఎత్తిపొడుపులు ఆడి బతుకును దుర్భరం చేసినయ్. ఓరోజు పొలానికి వెళ్ళి కరెంటు బట్టుకుని పాణాలు తీసుకుండు"అన్నడు నర్సయ్య తాత. విస్మయం, విషాదం కలగలిసిన వేదనతో అడుగులు ముందుకు పడుతున్నయి.

లింగయ్య ఇంటికి రెండిళ్ళ అవల బుచ్చయ్య ఇల్లు. ఆ యిల్లు రాగానే నర్సయ్యతాత కోడళ్ళపై మరోసారి దూషణ పంచాంగం ఇప్పిండు. కొడుకులు, కోడళ్ళ దాష్టీకానికి తట్టుకోలేక అరవై యేళ్ళ బుచ్చయ్య ఊరు విడిచి పోయిండట. పట్నంలో సాగర్‌రోడ్డుకాడ ఒకసారి బిచ్చమెత్తుకుంటూ కనిపించిండట. పదిమందికి తెలిసి పరువుపోతుందేమోనని చిన్నకొడుకు పట్నమెళ్లి సందులన్నీ వెదికిండు. బుచ్చయ్య జాడ దొరకలే. రిక్షా తొక్కే మా ఊరి సామేలుకు ఓసారి బుచ్చయ్య తారసపడితే, 'పటేలా మీకే గతెందుకు? ఊరికి బోండి. ఆళ్ళు బెట్టింది ఇంత తిని పడివుండండి' అని సలహా ఇచ్చిండట. 'వద్దురా, ఉపాసమున్నా వుంటగానీ మనసు సంపుకుని ఆడ పడివుండలేను. ఆళ్ళు అనే మాటలు పడలేమరా' అన్నడట బుచ్చయ్య.

మిగతా 13వ పేజీలో

మనసు వైద్యం

శిల్ప నిజంగానే అచ్చు శిల్పంలా వుంది. దీపక్‌కి అనుకూలవతి అయిన భార్య శిల్ప అవటంలో ఏమాత్రం సందేహం లేదు. దీపక్ అందానికి ధీటైన అందగత్తె శిల్ప. దీపక్ శిల్పలను చూసిన వారు మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్ అనకుండా వుండలేరు. కానీ అలాంటి దంపతుల సంసారిక జీవితం మాత్రం సజావుగా సాగటం లేదు.

దీపక్ తమ లైంగిక జీవితం ఎంత అసంతృప్తిగా సాగుతున్నదో వివరించాక శిల్పను కూడా విడిగా ప్రశ్నించాము. ఆమెలో ఏ లోపమూ లేదు. ఏ తప్పూ లేదు. దీపక్‌ని మళ్ళీ పిలిచి కొన్ని ప్రశ్నలు అడిగాము.

దీపక్ శిల్పల లైంగిక జీవితం సంతృప్తికరంగా సాగకపోవడానికి కారణం దీపక్‌లో లోపమే. దీపక్‌కి శీఘ్రస్కలనం సమస్య ఏర్పడటంవలన వాళ్ళ లైంగిక జీవితంలో అసంతృప్తి చోటు చేసుకుంది. ఈ సమస్యకు కారణాలు చర్చించాలి అంటే చాలా వున్నాయి.

సెక్స్ గురించి పెళ్ళయ్యేంత వరకూ సరైన అవగాహన లేకపోవటం, సెక్స్ సంతాన ప్రాప్తికేననే అభిప్రాయం, మానసిక ఆందోళన, దాంపత్య సమయంలో అనుకూలమైన వాతావరణం లేకపోవటం వంటివి కొన్ని కారణాలు. ఈ కారణాల్ని చాలా వరకూ సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్ ద్వారా అధిగమించవచ్చు. అయితే దీపక్ చెప్పిన విషయాన్ని బట్టి అలాంటి సమస్యలు ఏవీ దీపక్‌కి లేవు.

విశాలమైన ఇంట్లో ఇద్దరే ఉంటున్నారు. ఆర్థిక పరిపుష్టి కలిగిన వారే. శృంగారం గురించి కూడా మంచి అవగాహన వున్న రొమాంటిక్ హీరో దీపక్. కాని దీపక్‌కి ఎప్పుడూ లేని సమస్య ఎలా ఏర్పడింది?

ఆ ప్రశ్న వేసుకోగానే నాకే చిన్న ఒక విషయం స్ఫురించింది. ఎప్పుడు లేని సమస్య ఏమిటసలు? పెళ్ళైన తర్వాతేగా సమస్య తెలిసి వచ్చేది? అంటే దీపక్ కొన్నాళ్ళు సజావుగానే కాపురం చేసిన తరువాత ఈ సమస్యకు లోనయ్యాడా?

అదే విషయాన్ని అడిగాము.

'దీపక్ మీ సమస్యను మీరు ఎప్పుడు గుర్తించారు.

'నేను గుర్తించలేదండీ'.

'మరి నీ లైఫ్ పార్టనరా?' అన్నట్టు చూశాము.

'శిల్ప పెళ్ళైన కొత్తలో సిగ్గుపడి ఆ విషయం చెప్పలేదు. మా మధ్య కలివిడి ఎక్కువైన తరువాత ఒక రోజు భయం భయంగా వెల్లడించింది. తను

నాటి తప్పే నేటికి ముప్పైంది

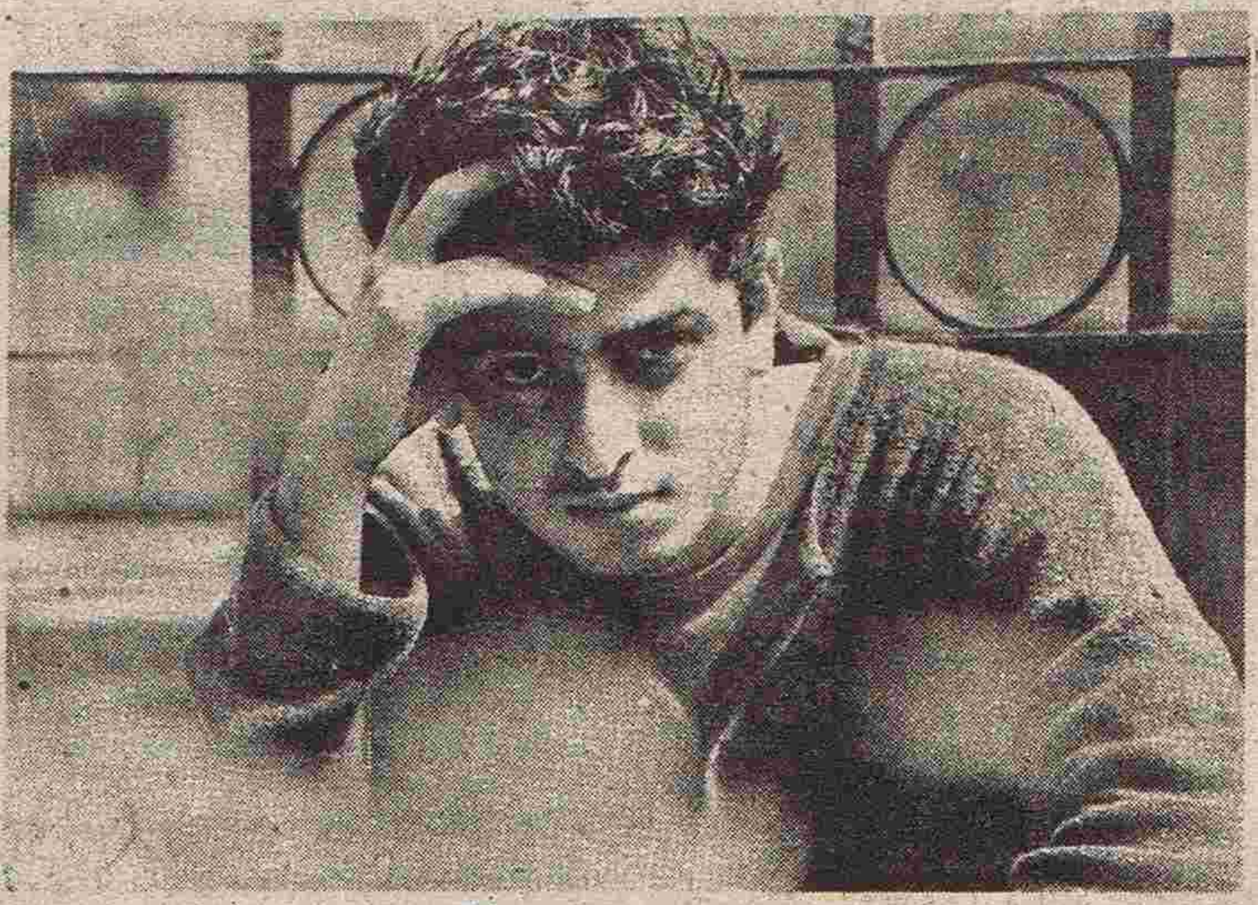

సరిగ్గా మూడ్‌లోకి వస్తున్న సమయంలోనే 'అంతా అయిపోవడం' తనకు విసుగు కలిగిస్తోంది. అసలు శృంగారం అంటేనే విసుగు జనిస్తోందని ఇలా చెప్పనందుకు ఏమీ అనుకోవద్దంటూ కాళ్ళు పట్టుకుని కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది.'

ఆ రోజు నుంచి పూర్తిగా ధైర్యం కోల్పోయాననే చెప్పాలి. అప్పటి నుంచి నాకు శిల్ప దగ్గరచేరి శృంగారం ప్రారంభించాలంటేనే భయం ఏర్పడింది. అయితే ఒక విషయం.... ', అంటూ ఆగాడు.

'ఏమి' చెప్పండి అన్నాము.

'నాకు ఈ సమస్య మొదటి నుంచీ లేదు' అన్నాడు వణకుతున్న స్వరంతో.

'అలాగని ఎలా చెప్పగలరు?' రెట్టించాము.

'అవును. ఆ విషయం ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. శిల్పను పెళ్ళి చేసుకున్న తరువాతే నాకు ఈ సమస్య ఏర్పడింది' పాఠం అప్పచెప్పినట్టు గబగబా ఆపేసి తలదించుకున్నాడు.

'వాడ్డూయూ మీన్?' అన్నాము.

'నేను హైస్కూలు రోజుల నుంచీ పైలాపచ్చీస్‌గా ఉండేవాణ్ణి. అమ్మాయిలతో సంబంధాలుండేవి. ఖాళీ క్లాస్ రూమ్స్‌లో, పార్కులలో, రహస్య ప్రదేశాలలో ఇలా ... ఎక్కడ బడితే అక్కడ స్వేచ్ఛగా నా గాళ్ ఫ్రెండ్స్‌తో శృంగారం అనుభవించాను. అది నా మగతనానికి చిహ్నంగా భావించే వాడిని. అయితే కాలేజీ డేస్‌లో ఆ విచ్చలవిడితనం తగ్గించాను. శిల్ప నా జీవితంలో తారసపడిన తరువాత నుండే పూర్తిగా మార్పు వచ్చింది. మరో ఆడదాని వంక కన్నెత్తి చూడటం మానేశాను. జీవితాంతం ఆమెతోనే సౌఖ్యాన్ని పొందాలని ఒట్టు పెట్టుకున్నాను. కానీ శిల్పతో లైంగిక జీవితం ప్రారంభించిన తరువాత నాలో శీఘ్ర స్కలనం సమస్య ఏర్పడింది. ఇప్పుడు చెప్పండి దీనికి కారకురాలు శిల్పా? నేనా?' అన్నాడు.

'మిస్టర్ దీపక్ మీరు వివాహానికి ముందు చేసిన పనులే మిమ్మల్ని భార్యతో సుఖపడకుండా చేస్తున్నాయ్' అన్నాము కూల్‌గా.

'డాక్టర్!' అన్నాడు ఉలిక్కి పడుతూ.

'ఎస్ మిస్టర్ దీపక్. పెద్ద రొమాంటిక్ హీరో అనుకున్నారు. గాళ్ ఫ్రెండ్స్‌తో సెక్స్ సంబంధాలు పెట్టుకున్నారు. ఏమైనా అవుతుందేమో, ఎవరైనా చూస్తారేమో అనే భయం, కంగారు ప్రతిసారీ మిమ్మల్ని వెంటాడేవి. ఆ కంగారుతోనే హడావిడిగా సెక్స్ పూర్తి చేయటం అలవాటైంది మీకు. అదే పద్ధతి, అదే కంగారు మీ సబ్ కాన్షస్‌లో కూడా వుండిపోయింది. నిజానికి మీ హడావుడి మీ గాళ్ ఫ్రెండ్స్‌కి సంతృప్తి నివ్వదు. అయితే మంచి చెడులు తేడా తెలియని వయసులో శరీరాల కలయిక, వింత ఆకర్షణ. వింత అనుభూతికి ఆడపిల్లలు లోనుకావటం, అదేదో ఘనకార్యం అని మీలాంటి వాళ్ళు భావించటం టీనేజ్‌లో పరిపాటి.

పెళ్ళయిన తరువాత లైంగిక జీవితం వేరు. దంపతులు తేలిగ్గా వ్యవహరించవలసిన సమయంలో హడావిడి పడితే మిగిలేది అసంతృప్తే. మీ జీవితంలో జరిగింది ఇదే. ఇందులో మీ భార్య శిల్ప తప్పు ఏమీ లేదు. వాస్తవాన్ని గుర్తించని మీ సబ్ కాన్షస్ పాత పద్ధతికే మిమ్మల్ని ప్రేరేపిస్తోంది. ఈ పరిస్థితిని సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్ ద్వారా సజెషన్స్ ఇస్తూ పరిస్థితులకు అనుగుణంగా సబ్ కాన్షస్ మైండ్‌కి కార్యక్రమం ఇవ్వాలి.

ఆలోచనను, క్రియను ప్రభావితం చేస్తూ మరిన్ని సార్లు అదే పద్ధతిని పాటించటం ద్వారా జీవితాన్ని నియంత్రించే విధానం సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్‌లో సాధ్యం అవుతుంది, అని చెప్పాను.

దీపక్ సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్ ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకున్న తరువాత అతడిలో శీఘ్ర స్కలన సమస్య నైదొలిగింది. ఈ సమస్యకు దీపక్ కారణం వేరు. ఇతర కారణాలు గల వారు కూడా మరో పద్ధతిలో సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్ ద్వారా శీఘ్ర స్కలనాన్ని అధిగమించవచ్చు.

స్క్వీజ్ టెక్నిక్ వంటిదే హిప్నాసిస్‌లోనూ వుంది. స్క్వీజ్ టెక్నిక్ అంటే స్కలనం అవబోయే ముందు జననాంగాన్ని బయటకు తీసివేసి చూపుడు వేలు, బొటన వేలితో గ్లాన్స్ అదిమిపట్టి కొన్ని క్షణాలు ఉంచి తిరిగి రతికి ఉపక్రమించాలి. ఈ పద్ధతిలో అంగాన్ని బయటకు తీస్తున్నప్పుడు పార్ట్‌నర్‌కి విసుగు అనిపించవచ్చు. అందుకని అలా చేయకుండా సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్ ప్రయోగించాలి.

స్కలనం అవబోతున్నదని గ్రహించిన వెంటనే ఎక్సైట్‌మెంట్‌ని కంట్రోల్ చేసుకుని మూడ్ వేరే వైపునకు మళ్ళించుకోవాలి. అలా మళ్ళిస్తూ 'స్టాప్' అని ఆటో సజెషన్ ఇచ్చుకోవాలి. మొదట్లో ఇది అంత ఫలితం ఇచ్చినట్టు అనిపించదు. ప్రాక్టీసు చేస్తూ వుంటే పార్ట్‌నర్ క్లైమాక్స్‌కి చేరే వరకూ స్కలనాన్ని నిరోధించవచ్చు. ఇదే విధంగా సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్ ద్వారా మహిళల సెక్స్ సమస్యల్ని కూడా పరిష్కరించవచ్చు. అయితే సెక్స్ అండ్ సెల్ఫ్ హిప్నాసిస్‌లో వ్యక్తుల్ని ఫిజికల్ సెక్సువల్స్, ఎమోషనల్ సెక్సువల్స్‌గా విభజించి విశ్లేషించిన అనంతరమే అది సాధ్యమవుతుంది.

–డాక్టర్ వి.నాగేష్
హిప్నాటిస్ట్,
208, II ఫ్లోర్, కరన్‌సెంటర్
ఎస్.డి.రోడ్డు, సికింద్రాబాద్–3.

ప్రకృతి వైద్యం

యోగాసనాలు

చూడటానికి కష్టమనిపించినా సాధన చేస్తే అతి సులభంగా పొందగల విశిష్ట ఆసనాల్లో ఇది ఒకటి. మొత్తం శరీరం తలమీద బేలన్స్ అవుతుంది.

ఇలా చేయాలి

* ముందుగా ఆసనాలు సాధన చేసే కార్పెట్ మీద మెత్తగా వుండే వస్త్రాన్ని తీసుకుని నాలుగైదు మడతలుగా మడిచి ఉంచాలి. ఆసనం చేసేటపుడు తలకు కుషన్‌లాగా పనిచేస్తుంది.

* ఇప్పుడు కార్పెట్ మీద మోకాళ్ళు మడిచి కూర్చోవాలి. రెండు పాదాల మధ్య పిరుదులను ఉంచి కూర్చుంటే ఇది వజ్రాసనం అవుతుంది. ఈ స్థితిలో కాళ్ళు మొత్తం కాకుండా కేవలం మోకాళ్ళు, కాలివేళ్ళు మాత్రమే నేలను తగిలేట్లు ఉంచాలి.

* ఇప్పుడు ముందుకు వంగి మోచేతుల మీద శరీరాన్ని బేలన్స్ చేయాలి. రెండు చేతులను ముందుకు తెచ్చి, రెండు అరచేతులను వేళ్ళ సహాయంతో లాక్ చేయాలి. ఈ లాక్‌ను తలకోసం ఏర్పాటు చేసుకున్న కుషన్ ముందు ఉంచాలి.

* ఇప్పుడు మెల్లగా పిరుదులను కాళ్ళ మీద నుండి పైకి లేపి, తలను మెల్లగా క్రిందికి వంచి అరచేతుల లాక్‌లో తల వెనుక భాగం అమరేట్లు ఉంచాలి.

* తర్వాత పూర్తిగా మోకాళ్ళను నేలమీది నుండి పైకి లేపి కేవలం పాదాల మీద బేలన్స్ అవాలి.

* పాదాలను కూడా మడమలు పైకెత్తి కేవలం కాలివేళ్ళ సహాయంతో ముఖం వైపుకు అడుగులు వేయాలి. దీనివల్ల శరీరం మొత్తం నలభై ఐదు డిగ్రీల కోణంతో నడుము దగ్గర అమరి ఉంటుంది.

* తర్వాత గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని మెల్లగా పాదాలను నేలమీది నుండి పైకి లేపాలి. తొడలను ఛాతికి తగిలించి ఉండాలి.

* జాగ్రత్తగా బేలన్స్ చేసుకుంటూ కాళ్ళను మెల్లగా నడుము వరకు పైకి లేపాలి. దీనివల్ల శరీరానికి తొడలు లంబకోణంలో (90 డిగ్రీలు) అమరివుంటే, తొడ భాగాలకు పిక్కలు, పాదాలు మరో లంబకోణంలో అమరి వుంటాయి. ఈ దశలోనే బేలన్స్‌ను జాగ్రత్తగా మెయిన్‌టెయిన్ చేయాల్సి వుంటుంది.

* మరోసారి గాలి పీల్చుకుని ముందుగా తొడలను శరీరానికి తలకు గీచిన సరళ రేఖలో ఉండేట్లుగా నిటారుగా లేపి, ఆ తర్వాత పిక్కలు, పాదాలు కూడా నిటారుగా ఉంచాలి.

* రెండు కాళ్ళు, పాదాలు దగ్గరగా

శీర్షాసనము

ఉంచాలి. అటు ఇటు వంచకుండా శరీరాన్ని నిటారుగా ఉంచాలి. తల నుండి కాలివేళ్ళ వరకు శరీరం ఒకే ఒక సరళ రేఖను ఏర్పరిచేట్లుగా ఉండాలి. మధ్యలో ఎటువంటి వంపులు కోణాలు ఉండరాదు.

* నెమ్మదిగా ఊపిరి తీసుకుంటూ వీలైతే దృష్టిని రెండు కాళ్ళ బొటన వ్రేలి చివరల మీద కేంద్రీకరించాలి.

* మెల్ల మెల్లగా ఒక్కో స్టెప్ పూర్తి చేసుకుంటూ మొదటి స్థితికి రావాలి.

సాధారణ ఉపయోగాలు

* సరిగా సాధన చేస్తే జీర్ణవ్యవస్థ, నాడీ వ్యవస్థ, శ్వాస వ్యవస్థ, రక్తప్రసరణ వ్యవస్థ, విసర్జన వ్యవస్థ మరియు అంతఃస్రావక వ్యవస్థ సమర్థవంతంగా పనిచేస్తాయి.

* మెదడుకు, మెడకు, ముఖానికి రక్త సరఫరా పెరగడం మూలంగా వెన్నెముక మరియు అందులోని నాడీ వ్యవస్థ అద్భుతమైన ఫలితాలను అందిస్తాయి. ముఖం కాంతివంతమవడం గమనించదగిన విశేషం.

* అంతేకాకుండా తలకు పోషక పదార్థాల సరఫరా పెరగడంవల్ల చుండ్రు మరియు వెంట్రుకలు తెల్లబడటం నుంచి దూరంగా ఉండవచ్చు. ఈ ఆసనం ప్రతిరోజు సాధన చేయడం మూలంగా బట్టతల మీద కొత్త వెంట్రుకలు వస్తాయని నిరూపితమైంది.

* కన్ను, ముక్కు, చెవి, గొంతు సంబంధ అన్ని ఇబ్బందులు తొలగిపోతాయి.

* ఉదరం, చేతులు, మెడ కండరాలు

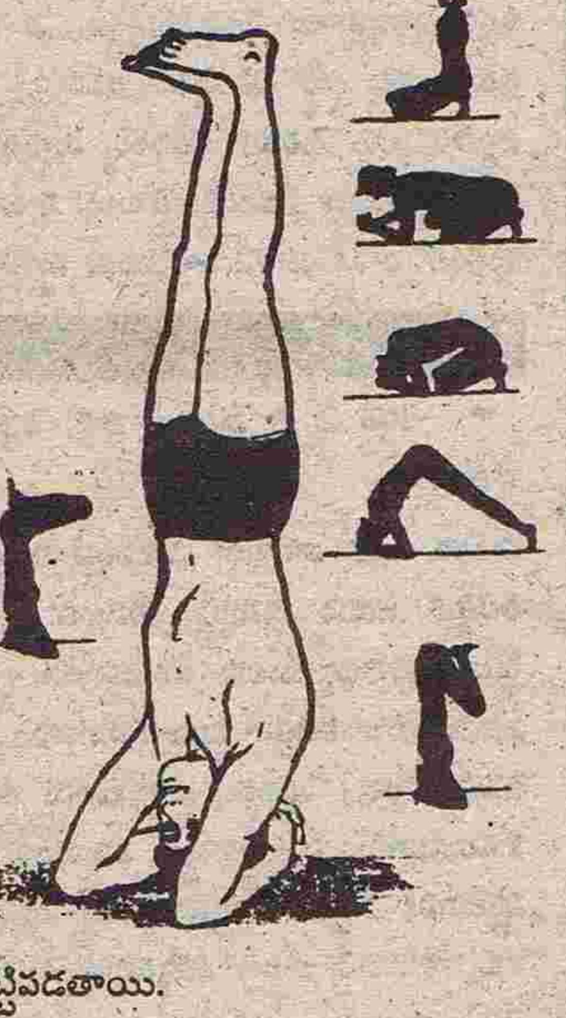

గట్టిపడతాయి.

* సిరల ద్వారా రక్తం సరఫరా (VENOUS RETURN) పెరగడం మూలంగా గుండె కూడా బలపడుతుంది. దాని క్రియలను సమర్థవంతంగా నిర్వహించగలుగుతుంది.

* అన్ని రకాలైన టెన్షన్‌లు తగ్గి మనసంతా ప్రశాంతంగా తయారవుతుంది.

* ప్రతిరోజు సాధన చేయడంవల్ల శరీర బరువును సరిగ్గా మెయిన్‌టెయిన్ చేయవచ్చు.

* సర్వకాల సర్వావస్థల యందు ఉత్సాహంగా ఉంచి ముసలితనాన్ని కూడా ఆనందకరం చేస్తుందని ప్రతీతి.

వ్యాధి సంబంధ ఉపయోగాలు

* పిట్యూలం, పైల్స్ రాకుండా అడ్డుకుంటుంది.

* వేరికోజ్ వేన్స్, సెమైనల్ వీక్‌నెస్, జాండిస్, మూర్ఛ, సైనస్, బ్రాంకైటిస్, ఆస్త్మా వంటి శ్వాసకోశ సంబంధ వ్యాధులను తగ్గిస్తుంది.

* ప్రోస్ట్రేట్ గ్రంథి పెరగకుండా కాపాడుతుంది.

* మలబద్ధకాన్ని, అజీర్ణాన్ని మరియు ఇతర జీర్ణాశయ వ్యాధులను నిర్మూలించడంలో దీన్ని మించిన ఆసనం లేదని చెప్పవచ్చు.

* పెర్నియ, టి.బి. వంటివి రాకుండా కాపాడుతుంది.

* ప్రశాంతమైన నిద్రను ప్రసాదించడం ద్వారా నిద్రలేమిని అరికడుతుంది.

* చెడు అలవాట్లు, అపరిశుద్ధమైన ఆహారం భుజించడం వంటి వాటి ద్వారా శరీరంలో చేరిన విషాలను హరిస్తుంది.

* ఎక్కువ సమయం కొన్ని గంటలపాటు కూర్చుని పనిచేయడం మూలంగా వచ్చే నడుం నొప్పికి ఇదే సరియైన మందు.

జాగ్రత్తలు

* ఆసనాన్ని గోడకు జారగిలబడగానే వేరే సపోర్ట్ తీసుకునిగానీ చేయకూడదు. మొదట్లో జాగ్రత్త కోసం మెత్తని పరుపు మీద సాధన చేయడం శ్రేయస్కరం.

* ఆసనం నుండి వెనక్కి వచ్చేటప్పుడు ఒక్కసారికి క్రిందికి పడిపోకూడదు. ఒక్కో స్టెప్ పూర్తిచేసుకుంటూ మెల్లగా మొదటికి రావాలి.

* గుండె జబ్బులు, కేన్సర్ వంటి వ్యాధులతోను, రక్తస్రావం, ఊపిరి పీల్చుకోవడం కష్టమయ్యే ఇతర వ్యాధులతో ఇటీవల ఉదరానికి ఆపరేషన్ అయిన పేషెంట్లు, శరీరం బలహీనంగా వున్నవారు హిస్టీరియా, ఫిట్స్ వంటి వ్యాధులతో హఠాత్తుగా స్పృహ కోల్పోయేవారు. గర్భిణీ స్త్రీలు, రుతు సమయంలోను ఈ ఆసనం చేయుట నిషిద్ధం.

– వాయుగుండ్ల మధుబాబు

పరాజితులు

12వ పేజీ తరువాయి

మీరిట్టా అడుక్కుంటుంటే మీ కొడుకులకు పరువు తక్కువగాదా?' అన్నడట సామేలు.

బుచ్చయ్య సామేలు ప్రశ్నకు సమాధానం ఇయ్యలేదు. కానీ మరుసటి రోజునుంచి ఆయన పట్నంలో కనిపించడం మానేసిండు. ఏమయ్యాడో ఎవరికీ తెలియదు.

నర్సయ్య తాత యింక నడవలేనట్టు మాతి గట్టు మీద కూలబడిపోయిండు. స్నేహితుల గతి చెప్పకొచ్చేసరికి ఆయనకు అలసట కమ్ముకుంది. నేను కూడా గట్టు మీద ఆయన పక్కనే వాలిన.

'రెయ్... నా కొడుకులు నా గతి కూడా యిట్టే జేసుండేటోళ్ళు. యిది ముందూహించే ఆళ్ళు వేరుబడ్డప్పుడు ఐదెకరాల భూమి నా వాట కింద వుంచుకున్నా. నన్ను జూసుకున్నోళ్ళకే ఆ భూమి యిస్తనని జెప్పిన. అందుకే నా కొడుకులునాకింకా ఆ గతి పట్టించ లేదు'...అన్నడు నగరుస్తూ.

'ఒరే... మేమంతా బందూకులు బట్టి నిజాం మీద పోరాడి గెలిచినం.కానీ బిడ్డల జేతుల్లో కొడుకుల జేతుల్లో ఓడిపోయినం. యీ కొడుకులు కోడళ్ళు యిప్పుడు బుట్టి మమ్మల్ని మారమంటరు. అదెట్టరా? మేము కాటికి కాళ్ళు జాపి వున్నం. ఇంతకాలం ఎట్టబతికినమో ఇప్పుడూ అట్టాగే బతుకుతం. ఒరే మా నాయనలున్నటుట మేం లేము. మేమున్నట్టు మీరు లేరు. మీరున్నట్టు మీ పిల్లలుండరు.అయినా ప్రేమగా పెంచి పెద్దజేసినందుకు తల్లిదండ్రులకు పిల్లలిచ్చే బతుకు యిలా వుండగూడదురా. ఇది పాపంరా. కన్నవారినీ. వున్న వూరిని మర్చినోడు ఎవడూ సుఖపడడురా?' శాపం పెడుతున్నట్టుగా అన్నడు నర్సయ్య తాత.

ఆ మాటలు ములుకుల్లా మనసుని తాకుతుంటే నిస్సత్తువగా పెద్దమ్మ యింటి వైపు కదిలాను. బహుశా అక్కడ కూడా యిలాంటి కథే నా కోసం కాచుకొని వుండొచ్చు. ■

వచ్చేవారం కథ:

భద్రం తల్లీ....!

–చల్లపల్లి స్వరూపరాణి